

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (osmého senátu)

30. dubna 2009*

Ve věci C-132/08,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím Fővárosi Bíróság (Maďarsko) ze dne 11. března 2008, došlým Soudnímu dvoru dne 2. dubna 2008, v řízení

Lidl Magyarország Kereskedelmi bt

proti

Nemzeti Hírközlési Hatóság Tanácsa,

SOUDNÍ DVŮR (osmý senát),

ve složení T. von Danwitz (zpravodaj), předseda senátu, E. Juhász a G. Arestis, soudci,

* Jednací jazyk: maďarština.

generální advokátka: E. Sharpston,
vedoucí soudní kanceláře: R. Grass,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Lidl Magyarország Kereskedelmi bt R. Kölcsey-Riedenem, ügyvéd,
- za maďarskou vládu J. Fazekas, R. Somssich a K. Szijjártó, jako zmocněnkyněmi,
- za belgickou vládu T. Maternem, jako zmocněncem,
- za polskou vládu M. Dowgielewiczem, jako zmocněncem,
- za Komisi Evropských společenství W. Wilsem a A. Sipsesem, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generální advokátky, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/5/ES ze dne 9. března 1999 o rádiových zařízeních a telekomunikačních koncových zařízeních a vzájemném uznávání jejich shody (Úř. věst. L 91, s. 10; Zvl. vyd. 13/23, s. 254) a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/95/ES ze dne 3. prosince 2001 o obecné bezpečnosti výrobků (Úř. věst. 2002, L 11 s. 4; Zvl. vyd. 15/06, s. 447), jakož i článku 30 ES.

- 2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi společností Lidl Magyarország Kereskedelmi bt (dále jen „Lidl“) a Nemzeti Hírközlési Hatóság Tanácsa (rada maďarského telekomunikačního úřadu, dále jen „Hatóság“) ohledně toho, že posledně uvedený úřad odmítl, aby společnost Lidl uváděla na trh v Maďarsku rádiové zařízení vyrobené společností se sídlem v Belgii.

Právní rámec

Právo Společenství

Směrnice 1999/5

- 3 Článek 1 odst. 1 směrnice 1999/5 definuje působnost směrnice takto:

„Tato směrnice vytváří předpisový rámec pro volný pohyb a uvádění na trh a do provozu ve Společenství radiových zařízení a telekomunikačních koncových zařízení.“

- 4 Podle článku 2 směrnice 1999/5:

„Pro účely této směrnice platí tyto definice:

- a) ‚přístrojem‘ se rozumí jakékoli zařízení, které je buď rádiovým zařízením, nebo telekomunikačním koncovým zařízením, nebo obojím;

[...]

- c) ‚rádiovým zařízením‘ se rozumí výrobek nebo jeho důležitá část umožňující komunikaci na základě vyzařování a/nebo příjmu rádiových vln s použitím rádiového spektra přiděleného pro zemské/kosmické radiokomunikace;

- d) ‚rádiovými vlnami‘ se rozumí elektromagnetické vlny o frekvenci od 9 kHz do 3000 GHz šířené prostorem bez umělého vedení;

[...]“

- 5 Ohledně základních požadavků v oblasti bezpečnosti, kterým přístroje musí odpovídat, čl. 3 odst. 1 uvedené směrnice stanoví:

„Na všechny přístroje se vztahují tyto základní požadavky:

- a) ochrana zdraví a bezpečnosti uživatele a jakýchkoli dalších osob, včetně dosažení cílů obsažených ve směrnici 73/23/EHS s ohledem na požadavky na bezpečnost, avšak bez použití mezní hodnoty napětí;

- b) požadavky na ochranu týkající se elektromagnetické kompatibility, obsažené ve směrnici 89/336/EHS.“

6 Článek 5 směrnice 1999/5 stanoví:

„1. Jestliže přístroj vyhovuje příslušným harmonizovaným normám nebo jejich částem, [...], předpokládají členské státy splnění těchto základních požadavků uvedených v článku 3, které jsou obsaženy v dotyčné harmonizované normě nebo v jejích částech.

2. Pokud má členský stát nebo Komise za to, že shoda s harmonizovanou normou nezajišťuje splnění základních požadavků uvedených v článku 3, které měly být předmětem dotyčné normy, předloží Komise nebo příslušný členský stát tuto záležitost [Výboru pro posuzování shody a pro dozor nad trhem v oblasti telekomunikací].

3. [...] Po konzultaci s výborem [...] může Komise odvolat harmonizované normy zveřejněním oznámení v *Úředním věstníku Evropských společenství*.“

7 Článek 6 odst. 1 a 4 směrnice 1999/5 stanoví:

„1. Členské státy zajistí, aby přístroje byly uváděny na trh pouze tehdy, pokud splňují příslušné základní požadavky podle článku 3 a další příslušná ustanovení této směrnice, jsou-li řádně instalovány a udržovány a používány ke stanovenému účelu. Pokud jde o uvádění na trh, nepodléhají již žádným dalším vnitrostátním předpisům.

[...]

4. V případě rádiových zařízení používajících frekvenční pásma, jejichž použití není v rámci Společenství harmonizováno, výrobce nebo jeho zplnomocněný zástupce usazený ve Společenství nebo osoba odpovědná za uvádění zařízení na trh oznámí vnitrostátnímu orgánu, který v dotčeném členském státě odpovídá za správu frekvenčního spektra, záměr uvést tato zařízení na jeho vnitrostátní trh.

Toto oznámení musí být učiněno nejpozději čtyři týdny před uvedením na trh a musí obsahovat informace o radiotechnických vlastnostech zařízení [...] a identifikační číslo oznámeného subjektu podle přílohy IV nebo V.“

8 Podle čl. 8 odst. 1 směrnice 1999/5:

„Členské státy nesmějí na svém území zakazovat, omezovat nebo bránit uvedení přístrojů na trh nebo do provozu, jestliže jsou tyto přístroje opatřeny označením CE podle přílohy VII, které potvrzuje jejich shodu se všemi ustanoveními této směrnice [...]. Toto ustanovení platí, aniž jsou dotčena ustanovení čl. 6 odst. 4, čl. 7 odst. 2 a čl. 9 odst. 5.“

- 9 Ohledně označení shody „CE“ čl. 12 odst. 1 první pododstavec směrnice 1999/5 stanoví:

„Přístroje, které splňují všechny příslušné základní požadavky, jsou opatřeny označením shody CE podle přílohy VII. Za připojení označení je odpovědný výrobce, jeho zplnomocněný zástupce usazený ve Společenství nebo osoba odpovědná za uvádění přístrojů na trh.“

Směrnice 2001/95

- 10 Článek 1 směrnice 2001/95 definuje předmět a působnost směrnice takto:

„1. Účelem této směrnice je zajistit, aby výrobky uváděné na trh byly bezpečné.

2. Tato směrnice se vztahuje na všechny výrobky definované v čl. 2 písm. a). Všechna její ustanovení se použijí tehdy, neexistují-li v rámci právních předpisů Společenství žádná zvláštní ustanovení, která upravují bezpečnost dotyčných výrobků a sledují též cíl.

Jestliže jsou výrobky předmětem zvláštních požadavků na bezpečnost ukládaných právními předpisy Společenství, vztahuje se tato směrnice pouze na hlediska a rizika nebo kategorie rizik, kterých se tyto požadavky netýkají. [...]“

11 Článek 2 písm. a), e) a f) směrnice 2001/95 stanoví:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

- a) ‚výrobkem‘ každý výrobek, který je určen – rovněž v rámci poskytnutí služby – spotřebitelům nebo pravděpodobně bude za rozumně předvídatelných podmínek spotřebiteli používán, a to i když jim určen není, a je za úplatu nebo bezplatně dodáván nebo poskytován v rámci obchodní činnosti, bez ohledu na to, zda je nový, použitý nebo upravený.

[...]

e) ‚výrobcem‘:

- i) výrobce výrobku, pokud je usazený ve Společenství, a každá další osoba, která vystupuje jako výrobce způsobem, že opatří výrobek svým názvem, ochrannou známkou nebo jiným rozlišovacím znakem, nebo osoba, která výrobek upraví;
- ii) zástupce výrobce, pokud výrobce není usazený ve Společenství, nebo dovozce výrobku, jestliže žádný zástupce usazený ve Společenství neexistuje;

iii) další subjekty z oboru v dodavatelském řetězci, pokud jejich činnosti mohou mít vliv na vlastnosti týkající se bezpečnosti výrobku;

f) „distributorem“ každý subjekt z oboru v dodavatelském řetězci, jehož činnost nemá vliv na vlastnosti týkající se bezpečnosti výrobku.“

12 Podle čl. 6 odst. 1 směrnice 2001/95:

„Členské státy zajistí, aby výrobci a distributoři plnili své povinnosti vyplývající z této směrnice tak, že na trh budou uváděny pouze bezpečné výrobky.“

13 Článek 8 odst. 2 první a druhý pododstavec téže směrnice stanoví:

„Pokud příslušné orgány členských států přijmou opatření uvedená v odstavci 1, zejména opatření podle písmen d) až f), jsou povinny jednat v souladu se Smlouvou, a zejména s články 28 a 30 Smlouvy, a opatření uskutečňovat přiměřeně vážnosti rizika a s patřičným ohledem na zásadu obezřetnosti.“

V rámci těchto opatření podněcují a podporují dobrovolnou činnost výrobců a distributorů odpovídající povinností, které pro ně vyplývají z této směrnice, a zejména z kapitoly III této směrnice, případně včetně vypracování pravidel správné [řádné] praxe.“

Vnitrostátní právo

- 14 Podle čl. 188 bodu 32 zákona C z roku 2003 o elektronické komunikaci (2003. évi C. törvény az elektronikus hírközlésről):

„Pro účely tohoto zákona se:

[...]

32. „výrobce“ rozumí hospodářský subjekt odpovědný za vývoj, výrobu, balení, označení a uvádění zařízení na trh, bez ohledu na to, zda tyto úkoly vykonává na vlastní účet nebo na účet třetí osoby. Za výrobce je třeba považovat i osobu, která s cílem uvedení na trh provede na stávajícím zařízení změny či rozšíření ovlivňující jeho základní charakteristiky, nebo která ze stávajících zařízení vyrábí nová zařízení. Pokud není sídlo výrobce v Maďarsku, je za výrobce považován dovozce zařízení.“

- 15 Podle čl. 1 odst. 2 výnosu ministerstva informatiky a komunikací č. 5/2004 ze dne 13. dubna 2004 o rádiových zařízeních a telekomunikačních koncových zařízeních, jakož i o vzájemném uznávání jejich shody [5/2004. (IV. 13.) IHM rendelet a rádióberendezésekről és az elektronikus hírközlő végberendezésekről, valamint megfelelőségük kölcsönös elismeréséről] „do působnosti uvedeného výnosu v Maďarsku spadají všechny fyzické a právnické osoby, všechny osoby bez právní subjektivity, jakož i všechny maďarské pobočky či zastoupení podniků se sídlem v zahraničí, jež vyrábějí, dovážejí, uvádějí na trh (dále jen společně ‚výrobci‘), distribuují,

vystavují osvědčení, uvádějí do dovozu a používají zařízení spadající do působnosti odstavce 1, jakož i maďarský telekomunikační úřad.“

- 16 Podle čl. 4 odst. 4 uvedeného výnosu, jestliže rádiové zařízení využívá frekvence nebo pásma frekvencí neharmonizovaná v Evropské unii, musí výrobce svůj záměr uvádět v Maďarsku na trh dotčené zařízení oznámit příslušnému úřadu v souladu se zvláštními právními ustanoveními přijatými v tomto ohledu.
- 17 Výrobce podle čl. 10 odst. 6 uvedeného výnosu musí „vystavit prohlášení o shodě osvědčující, že zařízení splňuje základní požadavky. Pro účely uvedení na trh výrobků vyrobených v Maďarsku musí výrobce vystavit prohlášení o shodě v maďarském jazyce nebo v dalších jazycích včetně maďarského jazyka. Jestliže zařízení nebyla vyrobena v Maďarsku, může být prohlášení vystaveno v úředním jazyce kteréhokoli členského státu Evropské unie. Základní požadavky týkající se prohlášení o shodě jsou uvedeny v příloze 6“.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 18 Lidl v Maďarsku uvádí na trh rádiové zařízení pod typovým označením „UC Babytalker 500“, vyrobené belgickou společností, která jej opatřila označením „CE“ a která pro tento výrobek vystavila prohlášení o shodě. Dané zařízení využívá neharmonizovanou frekvenci.

- 19 Na základě inspekce v prodejním místě společnosti Lidl v průběhu roku 2007 konstatoval Hatóság, že uvedené zařízení nemá prohlášení o shodě v souladu s příslušnými maďarskými právními předpisy. Následně společnosti Lidl zakázal uvádět dotčené zařízení na trh až do okamžiku předložení prohlášení o shodě vystaveného v souladu s maďarským právem. Společnost Lidl je podle něj třeba považovat za výrobce zařízení, neboť v Maďarsku výrobek uvádí na trh.
- 20 Hatóság neuznal prohlášení o shodě vystavené belgickým výrobcem a společnost Lidl podala proti rozhodnutí o zákazu uvádění na trh žalobu, kterou se domáhá jeho zrušení.
- 21 Fővárosi Bíróság měl za to, že dotčený výrobek lze v souladu s použitelnými směrnici Společenství uvádět na trh ve všech členských státech, a s ohledem na opačný názor vyjádřený žalovaným v původním řízení se rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Lze článek 8 směrnice [1999/5/ES] vykládat tak, že toto ustanovení týkající se volného pohybu rádiových zařízení a telekomunikačních koncových zařízení (dále jen ‚zařízení‘) neumožňuje stanovit další povinnosti pro uvedení na trh zařízení, které spadá do působnosti uvedené směrnice a které výrobce se sídlem v jiném členském státě opatřil označením ‚CE‘?

2) Lze ustanovení čl. 2 písm. e) a f) směrnice [1999/5/ES] z hlediska povinností týkajících se uvádění na trh vykládat tak, že za výrobce lze považovat také subjekt,

který uvádí zařízení na trh ve členském státě (bez účasti na výrobě) a který má sídlo v jiném členském státě než výrobce?

- 3) Lze ustanovení čl. 2 písm. e) bodů i) ii) a iii) a čl. 2 písm. f) směrnice [2001/95] vykládat tak, že distributor (který není totožný s výrobcem) zařízení vyráběných v jiném členském státě může být povinen vystavit prohlášení o shodě uvádějící technické údaje daného zařízení?

- 4) Lze ustanovení čl. 2 písm. e) bodů i) ii) a iii) a písm. f) směrnice [2001/95] vykládat tak, že subjekt, který pouze uvádí určitá zařízení na trh ve členském státě, v němž má sídlo, lze považovat současně za výrobce zařízení, pokud jeho činnost distributora neovlivňuje bezpečnostní vlastnosti zařízení?

- 5) Lze ustanovení čl. 2 písm. f) směrnice [2001/95] vykládat tak, že od distributora v něm uvedeného lze vyžadovat, aby splnil požadavky, jejichž splnění lze jinak požadovat pouze od výrobce definovaného v čl. 2 písm. e) uvedené směrnice, jako například vystavení prohlášení o shodě uvádějící technické údaje daného zařízení?

- 6) Může článek 30 [ES] anebo některý z takzvaných kategorických požadavků zakládat výjimku z použití formule vycházející z rozsudku [ze dne 11. července 1974, Dassonville, 8/74, Recueil, s. 837], při současném zohlednění související zásady rovnocennosti a zásady vzájemného uznávání?

- 7) Lze ustanovení článku 30 [ES] vykládat tak, že dovoz zboží v tranzitním režimu a obchodování s ním nelze omezit z jiných důvodů, než které daný článek uvádí?

- 8) Splňuje označení ‚CE‘ požadavky zásady rovnocennosti anebo zásady vzájemného uznávání, jakož i podmínky článku 30 [ES]?

- 9) Lze označení ‚CE‘ vykládat tak, že na zařízení opatřená označením ‚CE‘ členské státy nemohou v uplatňovat žádné další technické či jakostní předpisy?

- 10) Lze ustanovení čl. 6 odst. 1 a čl. 8 odst. 2 druhé věty směrnice [2001/95] vykládat tak, že pokud výrobce neuvádí dotčené výrobky na trh, lze pro účely uvádění zboží na trh považovat výrobce a distributora za subjekty obdobných povinností?“

K předběžným otázkám

K výkladu směrnice 1999/5

- 22 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda členský stát může na základě směrnice 1999/5 požadovat, aby subjekt uvádějící rádiové zařízení na vnitrostátní trh

vystavil prohlášení o shodě, i když výrobce uvedeného zařízení se sídlem v jiném členském státě opatřil zařízení označením „CE“ a vystavil pro daný výrobek prohlášení o shodě.

- 23 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že směrnice 1999/5, která vytváří předpisový rámec pro volný pohyb a uvádění na trh a do provozu ve Společenství radiových zařízení, obsahuje ve člancích 6, 8 a 12 pravidla relevantní pro řešení sporu v původním řízení.
- 24 Články 6 a 8 uvedené směrnice zajišťují volný pohyb přístrojů splňujících ustanovení uvedené směrnice (rozsudek ze dne 8. května 2003, ATRAL, C-14/02, Recueil, s. I-4431, bod 50).
- 25 Zatímco členské státy mají na základě čl. 6 odst. 1 první věty směrnice 1999/5 zajistit, aby přístroje byly uváděny na trh pouze tehdy, pokud splňují příslušné základní požadavky podle uvedené směrnice, na základě druhé věty téhož ustanovení nepodléhají uvedené přístroje žádným dalším vnitrostátním předpisům, pokud jde o uvádění na trh. Krom toho podle čl. 8 odst. 1 téže směrnice členské státy nesmějí na svém území bránit uvedení na trh přístrojů, které jsou opatřeny označením „CE“.
- 26 Směrnice 1999/5 totiž ohledně přístrojů opatřených označením „CE“ stanoví domněnku shody. Dané označení vyjadřuje shodu uvedených přístrojů se všemi ustanoveními uvedené směrnice, včetně postupů hodnocení jejich shody, jak jsou stanoveny uvedenou směrnicí (viz výše uvedený rozsudek ATRAL, bod 51).

- 27 V daném režimu je za připojení označení „CE“ podle čl. 12 odst. 1 prvního pododstavce druhé věty směrnice 1999/5 odpovědný výrobce, jeho zplnomocněný zástupce usazený ve Společenství nebo osoba odpovědná za uvádění přístrojů na trh.
- 28 V důsledku toho lze výrobky označené „CE“ uvádět na trh, aniž by podléhaly mechanismu předchozího schválení (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek ATRAL, bod 52) nebo jakémukoli dalšímu postupu směřujícímu ke znásobení počtu osob, které musí připojit označení shody.
- 29 Členské státy jsou tedy povinny, aniž jsou dotčena ustanovení čl. 6 odst. 4, čl. 7 odst. 2 a čl. 9 odst. 5 směrnice 1999/5, uznat označení „CE“ připojené jednou z osob vyjmenovaných v čl. 12 odst. 1 uvedené směrnice. Požadovat, aby některá z daných osob vystavila prohlášení o shodě pro rádiové zařízení, které již bylo opatřeno označením „CE“ jednou z dalších osob uvedených v čl. 12 odst. 1 směrnice 1999/5, by znamenalo bránit uvedení daného výrobku na trh prostřednictvím jeho podřízení jiným požadavkům, než jsou požadavky stanovené směrnicí 1999/5.
- 30 Z toho plyne, že směrnice 1999/5 brání vnitrostátním pravidlům, která v oblasti harmonizované danou směrnicí osobám odpovědným za uvádění na trh výrobku s označením „CE“ opatřeného prohlášením o shodě vystaveným výrobcem ukládají povinnost rovněž vystavit prohlášení o shodě.
- 31 Skutečnost, že výrobce, který připojil označení „CE“, je usazen v jiném členském státě než ve státě uvedení na trh, není pro toto posouzení relevantní. Právě naopak, vzhledem k tomu, že se týká volného pohybu rádiových zařízení a vzájemného uznávání jejich shody, zahrnuje směrnice 1999/5 přesně tuto situaci.

32 Krom toho okolnost, že zařízení dotčené ve věci v původním řízení využívá neharmonizovanou frekvenci, nemůže s ohledem na čl. 6 odst. 4 směrnice 1999/5 toto posouzení nijak změnit. Procesní pravidlo uvedené v tomto ustanovení ukládá výrobci nebo jeho zplnomocněnému zástupci usazenému ve Společenství nebo osobě odpovědné za uvádění přístrojů na trh pouze povinnost informovat vnitrostátní orgán odpovědný za správu frekvenčního spektra o záměru uvést tato zařízení na jeho vnitrostátní trh. Ačkoli má toto procesní pravidlo doprovázet provádění mechanismů směrnice 1999/5 do vnitrostátního práva, nepřiznává členským státům žádnou možnost podřídit zákaz stanovený ve druhé větě čl. 6 odst. 1 směrnice 1999/5 podmínkám nebo jej omezit (viz rozsudek ze dne 20. června 2002, Radiosistemi, C-388/00 a C-429/00, Recueil, s. I-5845, bod 53).

33 V důsledku toho je třeba na první otázku odpovědět tak, že na základě směrnice 1999/5 nemohou členské státy od osoby uvádějící rádiové zařízení na trh požadovat, aby předložila prohlášení o shodě, pokud výrobce daného zařízení se sídlem v jiném členském státě opatřil zařízení označením „CE“ a vystavil pro daný výrobek prohlášení o shodě.

K výkladu směrnice 2001/95

34 Podstatou druhé až páté a desáté otázky předkládajícího soudu, které je třeba přezkoumat společně, je, zda distributor rádiového zařízení může být na základě ustanovení směrnice 2001/95 být považován za výrobce daného výrobku, aniž by se účastnil výroby a aniž by jeho činnost ovlivňovala bezpečnostní vlastnosti výrobku, a zda může být povinen vystavit prohlášení o shodě uvádějící technické údaje dotčeného rádiového zařízení, nebo zda může podléhat povinností, kterým podléhá výrobce, jestliže výrobce neuvádí dotčený výrobek na trh.

- 35 Úvodem je třeba připomenout, že směrnice 2001/95 se podle svého čl. 1 odst. 2 nepoužije, existují-li zvláštní právní předpisy Společenství upravující bezpečnost dotyčných výrobků a sledující též cíl.
- 36 Jak v podstatě tvrdí zejména belgická vláda a Komise, směrnice 1999/5 je takovým zvláštním právním předpisem ve vztahu k prohlášení o shodě rádiových zařízení.
- 37 Směrnice 2001/95 a definice pojmů „výrobce“ a „distributor“ uvedené v jejím čl. 2 písm. e) a f) se tak nepoužijí, pokud se jedná o posouzení otázek týkajících se povinnosti určité osoby předložit prohlášení o shodě rádiového zařízení.
- 38 V rozsahu, v jakém se předkládající soud táže, zda členský stát může takovému distributorovi uložit povinnosti, kterým obvykle podléhají výrobci a které vyplývají ze směrnice 2001/95, je třeba konstatovat, že spis předložený Soudnímu dvoru neobsahuje údaje týkající se jiných povinností než povinnosti předložit prohlášení o shodě, které podléhají distributoři rádiových zařízení v Maďarsku.
- 39 V každém případě je pro účely určení zvláštních povinností vyplývajících ze směrnice 2001/95 třeba konstatovat, že osobu uvádějící výrobek na trh lze považovat za výrobce pouze za podmínek definovaných v čl. 2 písm. e) uvedené směrnice a za distributora

pouze za podmínek definovaných v čl. 2 písm. f) uvedené směrnice. Výrobce a distributor jsou vázáni pouze povinnostmi stanovenými pro každého z nich směrnicí 2001/95.

- 40 V důsledku toho je třeba na druhou až pátou a desátou otázku odpovědět tak, že směrnice 2001/95 se nepoužije, jedná-li se o posouzení otázek týkajících se povinnosti určité osoby předložit prohlášení o shodě rádiového zařízení. Pokud jde o pravomoc členských států ukládat na základě směrnice 2001/95 jiné povinnosti pro uvádění rádiových zařízení na trh, než je povinnost předložit prohlášení o shodě, lze osobu uvádějící výrobek na trh považovat jednak za výrobce pouze za podmínek definovaných v čl. 2 písm. e) uvedené směrnice, a jednak za distributora pouze za podmínek definovaných v čl. 2 písm. f) uvedené směrnice. Výrobce a distributor jsou vázáni pouze povinnostmi stanovenými pro každého z nich směrnicí 2001/95.

K výkladu článku 30 ES

- 41 Šestá až devátá otázka, které je třeba přezkoumat společně, se týkají případných odůvodnění, které může uplatnit členský stát na podporu toho, že brání volnému pohybu rádiových zařízení nesoucích označení shody „CE“, a výkladu článku 30 ES.
- 42 V tomto ohledu je třeba připomenout, že jak tvrdí zejména Komise, pokud je otázka předmětem harmonizace na úrovni Společenství, vnitrostátní právní předpisy, které se jí týkají, musejí být posouzeny s ohledem na ustanovení tohoto harmonizačního předpisu, a nikoliv na ustanovení článků 28 ES a 30 ES (viz rozsudek ze dne 13. prosince 2001, DaimlerChrysler, C-324/99, Recueil, s. I-9897, bod 32 a citovaná judikatura).

- 43 Ohledně povinnosti předložit prohlášení o shodě pro rádiové zařízení obsahuje směrnice 1999/5 zvláštní právní úpravu. Ze znění a předmětu uvedené směrnice vyplývá, že směřuje k úplné harmonizaci oblasti v její působnosti. Vyplývá z nich, že v oblastech spadajících do uvedené směrnice musí členské státy dosáhnout úplného souladu s uvedenou směrnicí a nemohou zachovat protichůdná vnitrostátní opatření (viz výše uvedený rozsudek ATRAL, bod 44).
- 44 Volnému pohybu přístrojů spadajících do působnosti směrnice 1999/5, u nichž se předpokládá shoda se základními požadavky, jakož i s bezpečnostními normami uvedené směrnice, lze bránit pouze za podmínek stanovených právě uvedenou směrnicí. Pokud má členský stát za to, že shoda s harmonizovanou normou nezajišťuje splnění základních požadavků stanovených uvedenou směrnicí, které měly být předmětem dotyčné normy, může daný členský stát na základě článku 5 uvedené směrnice tuto záležitost předložit výboru. Vykazují-li harmonizované normy, pokud jde o základní požadavky, nedostatky, mohou být tyto normy odvolány pouze v souladu s postupem uvedeným v článku 5 směrnice 1999/5. Za těchto podmínek je třeba konstatovat, že režim zavedený směrnicí 1999/5 zajišťuje dodržování základních požadavků stanovených uvedenou směrnicí.
- 45 Krom toho, jak poznamenává Komise, v případě, že členský stát na podporu omezení uplatní důvody stojící mimo oblast harmonizovanou směrnicí 1999/5, může odkázat na článek 30 ES. V takovém případě může členský stát uplatnit pouze jeden z důvodů obecného zájmu vyjmenovaných v článku 30 ES nebo jeden z kategoričkových požadavků stanovených judikaturou Soudního dvora (viz zejména rozsudek ze dne 20. února 1979, Rewe-Zentral, zvaný „Cassis de Dijon“, 120/78, Recueil, s. 649, bod 8). V jednom i druhém případě musí omezení být způsobilé zaručit uskutečnění sledovaného cíle a nepřekračovat meze toho, co je k jeho dosažení nezbytné (viz výše uvedené rozsudky Radiosistemi, bod 42, a ATRAL, bod 64).
- 46 S ohledem na výše uvedené úvahy je na šestou až devátou otázku třeba odpovědět tak, že pokud je otázka předmětem harmonizace na úrovni Společenství, vnitrostátní právní předpisy, které se jí týkají, musejí být posouzeny s ohledem na ustanovení tohoto harmonizačního předpisu, a nikoliv na ustanovení článků 28 ES a 30 ES. V oblastech spadajících do směrnice 1999/5 musí členské státy dosáhnout úplného souladu

s ustanoveními uvedené směrnice a nemohou zachovat protichůdná vnitrostátní opatření. Pokud má členský stát za to, že shoda s harmonizovanou normou nezajišťuje splnění základních požadavků stanovených směrnicí 1999/5, které měly být předmětem dotyčné normy, má daný členský stát povinnost postupovat podle článku 5 uvedené směrnice. Na podporu omezení může členský stát naproti tomu uplatnit důvody stojící mimo oblast harmonizovanou směrnicí 1999/5. V takovém případě může uplatnit pouze důvody uvedené v článku 30 ES nebo kategorické požadavky týkající se obecného zájmu.

K nákladům řízení

⁴⁷ Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (osmý senát) rozhodl takto:

- 1) **Členské státy nemohou na základě směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/5/ES ze dne 9. března 1999 o rádiových zařízeních a telekomunikačních koncových zařízeních a vzájemném uznávání jejich shody požadovat od osoby uvádějící rádiové zařízení na trh, aby předložila prohlášení o shodě, pokud výrobce daného zařízení se sídlem v jiném členském státě zařízení opatřil označením „CE“ a vystavil pro daný výrobek prohlášení o shodě.**
- 2) **Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/95/ES ze dne 3. prosince 2001 o obecné bezpečnosti výrobků se nepoužije, jedná-li se o posouzení otázek týkajících se povinnosti určité osoby předložit prohlášení o shodě rádiového**

zařízení. Pokud jde o pravomoc členských států ukládat na základě směrnice 2001/95 jiné povinnosti pro uvádění rádiových zařízení na trh, než je povinnost předložit prohlášení o shodě, lze osobu uvádějící výrobek na trh považovat jednak za výrobce pouze za podmínek definovaných v čl. 2 písm. e) uvedené směrnice, a jednak za distributora pouze za podmínek definovaných v čl. 2 písm. f) uvedené směrnice. Výrobce a distributor jsou vázáni pouze povinnostmi stanovenými pro každého z nich směrnicí 2001/95.

- 3) Pokud je otázka předmětem harmonizace na úrovni Společenství, vnitrostátní právní předpisy, které se jí týkají, musejí být posouzeny s ohledem na ustanovení tohoto harmonizačního předpisu, a nikoliv na ustanovení článků 28 ES a 30 ES. V oblastech spadajících do směrnice 1999/5/ES musí členské státy dosáhnout úplného souladu s ustanoveními uvedené směrnice a nemohou zachovat protichůdná vnitrostátní opatření. Pokud má členský stát za to, že shoda s harmonizovanou normou nezajišťuje splnění základních požadavků stanovených směrnicí 1999/5, které měly být předmětem dotyčné normy, má daný členský stát povinnost postupovat podle článku 5 uvedené směrnice. Na podporu omezení může členský stát naproti tomu uplatnit důvody stojící mimo oblast harmonizovanou směrnicí 1999/5. V takovém případě může uplatnit pouze důvody uvedené v článku 30 ES nebo kategorické požadavky týkající se obecného zájmu

Podpisy.